

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. december 3.
(csütörtök)

Horváth Géza

BUZDÍTÁS SZOLGÁLATRA

Énekek: 655; 680

Alapige: 2Timóteus 4,1-8

Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelekor és az Ő országában: Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülüket; és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy megszólíthatunk téged gyermeki egyszerűséggel és bizalommal. Hittel és reménységgel, hogy imádságaink ott lehetnek és ott vannak előtted.

Köszönjük, hogy amikor egy nap újra eltűnt, tova lett, akkor csak fizikailag köszönt ránk az esthomály. Köszönjük, hogy néped világosságban jár, mert ismeri a Megváltót, Szabadítót, Jézus Krisztust, aki a világ világossága.

Ne is hagyj bennünket sötétségben életünk egyetlen területén sem, egyetlen kérdésünkben sem. És ha vannak olyan foltok, amelyek homályosak, akkor kérünk, hogy azt az ige által te világosítsd meg nekünk. Hadd ragyogjon igédnek világossága ránk, Urunk.

Azt is köszönjük, hogy ébren van a te szent egyházad, bár néha úgy látszik, alszik, néha úgy látszik, nincs is. De köszönjük, hogy mégis ébren van, és engedd, hogy mi is ébren legyünk és várjunk vissza, Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük az adventi ünnepet, ezeket a napokat. Kérünk, igéddel munkálkodj a szívünkben. Tégy szentekké, tégy bölcsekké, ahogy az énekekben kérjük, és áldunk, hogy ezt megteheted és meg is akarod tenni velünk.

Áldd meg ma esti áhítatunkat is, az ígére való figyelésünket. Hadd legyen üzenete mindannyiunk számára.

Ámen.

Igehirdetés

Nemrégben fejeztük be a második timóteusi levelet a Bibliaolvasó kalauzunk szerint. Talán még sokakban élnek ezek az igék, amelyeknek a legismertebbjei a 2. és a 7-8. versek, mert sokszor szoktunk arra hivatkozni, hogy alkalmas és alkalmatlan időben is kell hirdetni az igét. Ki ne ismerné azt az igét, amely temetésekén sokszor fordul elő: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája.”

Azonban ez a nyolc vers másról is szól, és vonjunk le belőle néhány következtetést. Kapjunk belőle néhány üzenetet, ami általánosan a nyolc versre és annak néhány szavára vagy kifejezésére vonatkozik.

Az első, ami megdöbbenett, hogy a levelekben Pál apostol — ebben a most felolvasott igeszakaszban is, — milyen keveset foglalkozik magával. Itt a második levélnek a végén említ olyan dolgokat, hogy hozd el a köpenyemet, meg ki az, aki engem elhagyott. Egy kicsit beszél a saját maga haláláról is: az én elköltözésem ideje beállott — de egyébként megfigyelhetjük Pál apostolnál, hogy milyen keveset beszél önmagáról, és milyen sokat, mennyivel többet beszél Isten országának ügyéről.

Nem véletlen ez, mert valóban Pál soha nem önmagával volt elfoglalva, miután újjászülte őt az Isten ingyen kegyelme. Utána betöltötte a szívét teljesen az az ügy, aminek a munkájába őt Isten beállította, amire elhívta, amibe elküldte, amivel megbízta, és attól kezdve végig úgy teljesítette ezt, hogy az Urára és hatalmas Megváltójára nézett.

Nagyon nagy tanulság ez a számunkra. Úgy is lehetne mondani, valaki így írta egyszer: foglalkozz kevesebbet magaddal, és többet dicső Megváltóddal.

Egyszerűen fogalmazva: meg kell nézni, mi tölti be az életemet akár egy beszélgetésben, akár levélírásban, akár egy e-mail-ben, vajon mivel foglalkozom többet: a magam bajaival, problémáival, családi ügyeimmel, nehézségeimmel, politikával, világeseményekkel — vagy pedig az én dicsőséges Megváltóm ügyével. Pál apostol ezzel foglalkozott. A végén mond néhány dolgot önmagáról. De figyeljük meg, hogy ebben a nyolc versben is miről beszél: kérlek azért, Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelkor az Ő országában... — a kérésnek ezzel akar Pál apostol nyomatékot adni. Mire hivatkozik itt az apostol? Arra, hogy Jézus Krisztus színe előtt kéri, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelkor, hogy hirdesd az igét, állj elő vele al-

kalmas és alkalmatlan időben. Feddj, buzdíts, ints teljes béketűréssel és tanítással.

Pál apostol arra hivatkozik, hogy Jézus Krisztus el fog jönni ítéletre. Ebből most mi a tanulság? Timóteus tudja, de miért kéri ismét az apostol? Arra a Jézus Krisztusra kérlek, aki visszajön ítélni élőket és holtakat. Pál apostolnak talán nincs kétsége, hogy hogyan fogja találni Timóteust. Talán biztos volt benne, hogy Timóteust munkában fogja találni. De mi lesz a többiekkel? Erre hivatkozik: hirdesd az igét, — mert mi lesz a többiekkel, — mert Jézus ítélni fog jönni élőket és holtakat.

Amikor annakidején az Üdvhadsereg megalakult, akkor az alapítója, a mozgalom elindítója, tulajdonképpen úgy indította el, hogy azt mondta a barátjának: alakítsuk meg ezt a szervezetet, mert nem tudok aludni, hallom a kárhozatba menők halálsikolyát. Így indult meg az Üdvhadsereg. Embereket akarnak menteni ki a pokolból, a halálból. Nem tudok aludni, mert hallom a halálba menők, az elveszettek halálsikolyát.

Egészen érdekes, hogy mi mi-miatt nem szoktunk aludni. Mert ha emiatt nem szoktunk, az jó lenne. Mi egészen más dolgok miatt nem szoktunk aludni.

Azt mondja tehát neki, hogy hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben. Miért? Azért, mert Isten a megtartatást, az üdvösséget, az ige hirdetéséhez kapcsolta. Tetszett az Istennek, hogy az ige hirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Ezért mit kell tenni? Hirdesd az igét!

Többször beszéltem arról, hogy ma olyan sok mindent megpróbálnak az ige hirdetés helyett. Némelyek talán az ige hirdetés mellett különféle módszereket, különféle praktikákat: hogyan hozzuk a templomba az embereket, mi kell a fiataloknak, mit adjunk nekik? Olyan egyszerűen mondja Pál, hogy ennél egyszerűbben nem lehet: Hirdesd az igét! Mert a hit hallásból van, a hallás meg Isten ígéje által. És miképpen hinnének (Róma 10,10), ha nem hallják? De miképpen hallanák, ha Isten nem küld embereket ebbe a munkába? Hogyan küldene Isten embereket? Úgy, hogy először elhívja őket. Megvan ennek a szép menete.

Hirdesd az igét! Az ige Isten szájából származik. Az ige nem az én okosságom, nem az én bölcsességem, nem az én élettapasztalatom, nem az én emberi szavam és vigasztalásom, hanem Isten örök ígéje, amely élő és ható. Abban erő van, ahogy Pál mondja (Róm 1). Abban dünamisz van, erő van, az Istennek ereje az, Isten hatalma az, minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek.

A ma felekezetei próbálkoznak koncertekkel, ezzel-azzal, látványosságokkal. — Hirdesd az igét! Mert Isten így gondolta, így tervezte meg, hogy amikor valaki meghallja az igét, az élni fog. Timóteus, hirdesd az igét alkalmas és alkalmatlan időben, mert jön Jézus, mert vége lesz az ige hirdetés lehetőségének. — Azt hisszük, hogy ez a hallgatókra vonatkozik, ha valakinek az idő alkalmas, akkor is hirdessük, de ha valakinek az idő alkalmatlan, akkor is kell hirdetni. Pál apostol ezt az ige hirdetőkre nézve mondja. Az ige hirdetője is, a misszióba készülő ember is lehet lusta, csüggedt, elgyengült. Az alkalmatlan idő nem számít, akkor is mondd, amit kell, az utolsó leheletedig.

Miért? „Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik.” Mintha azt mondaná ezzel az apostol, hogy használd ki, amíg van rá időd. Mert lesz idő, amikor ha te nem hirdeted, majd hirdetik mások. De mit hirdetnek? A saját maguk emberi találmányait. Lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik.

Már akkor is, Pál idejében is, nagy kísértés volt, amikor jöttek a világi tudományok, filozófia, epikureus, sztoikus, stb. filozófusok, észemberek — azt mondták: ezek milyen nagy dolgokat hirdetnek. Lesz idő, amikor az ige mellé teszik, és azt mondják: nekünk inkább az kell, mint az ige, mint a tiszta tudomány, mint a tiszta tanítás. Lesz idő, amikor az egészséges tudományt, tanítást el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat.

Amikor az emberek azt gondolják, hogy azt kell hirdetni, amit ők akarnak hallani. Saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat. Milyen nagy veszély ez! De mi tudjuk, hogy mindig az ígéhez kell visszamenni.

Beszélgettem egy házaspárral, és az egyik tag megkérdezte (sokan megkérdezték): mit tanít a református egyház? És mondta, hogy milyen kérdésekben. Mondtam neki: nem az a lényeg, hogy mit tanít az egyház, hanem az, hogy mit mond a Biblia. Mi, reformátusok, próbálunk arra fókuszálni, amit a Biblia mond. A reformáció azt jelentette: nézzük meg, mit mond a Biblia. Nem az a lényeg, hogy melyik felekezet mit tanít, hanem, hogy a felekezet azt tanítja-e, ami a Bibliában van, amit Isten közölni akar. Ez az egészséges tanítás. Ezért, ha valamit meg akarunk vizsgálni, akkor egyetlen dolgot kell tenni: mit mond róla az ige, mit mond róla a Biblia, és azt kell tanítani. Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik.

Figyeljünk arra, hogy mit mond Pál: Ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. — Ezt azért hozom fel, mert ez a szó a Bibliában: buzdíts, a görög nyelvben nagyon sokféle árnyalatot hordozó szó. Inkább talán így lehetne fordítani: szeretettel pásztorold, szeretettel terelgesd, vigasztald. — Azt hiszem, van is olyan fordítás, amiben úgy van fordítva: vigasztalj.

Miért mondja ezt Pál apostol? Azért, mert azt mondja: ints, feddj, vigasztalj — az intés és feddés azt jelenti, hogy valakinek nyilvánvalóvá tenni a bűneit. Ha nem lenne mellette a vigasztalás, akkor az az ember, akit mi lelkigondozunk, vagy akinek hirdetjük az ígét, reménytelen helyzetben lenne. Ezért Pál mindig együtt használja a kettőt. Ints, feddj — vagyis leplezd le a bűnt, de el ne felejtsd, hogy mi a feladatod: az, hogy vigasztalj is.

Tulajdonképpen az egyik azt jelenti, hogy felfeded a bűnét, ez olyan, mint amikor az orvos a betegnek felfedi a betegségét. Azt mondja: ez a diagnózis. De a beteg joggal elkeseredhetne, ha az orvos nem mondaná meg a terápiát is: hogyan lehet gyógyulni belőle.

Ezért Pál apostol tanítja Timóteust arra a nagyon egyszerű igazságra, hogy vigyázzunk, mert amikor valakinek az életében felfedjük a bűnt, azt nem tehetjük úgy, hogy nem tesszük mellé a gyógyulásnak a lehetőségét. Egyszerű képlet, mert az egész Szentírásban ezért van a Törvény és az evangélium egymás

mellett. A Törvény felfedi a bűnt, az evangélium adja rá a megoldást. Az egyik elmondja: ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből? A másik meg azt mondja: de hála Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus. Az egyik, hogy milyen ítéletet kapsz, mi követi a bűnt, milyen büntetés, a másik: nehogy úgy tárd fel Isten igéjét, hogy abból nem tárod fel a vigasztalást, a kiutat, a reménységet, a szabadítást is.

Ezért fontos, hogy egymás mellett lássuk itt ezeket az igéket: ints, feddj, de vigasztalj is teljes béketűréssel és tanítással.

A következő kifejezés az, amit úgy olvasunk itt az igében: „de te józan légy mindenekben. Az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatom...”

Ebből azt a tanítást vehetjük, hogy tulajdonképpen Timóteusnak meg kell szoknia azt, amikor Pál apostol már nem lesz mellette. Akkor is úgy kell cselekednie, ha az emberi támasz, az emberi forrás elvétetik mellőle. Mert én immár megáldoztatom... Ezért arra inti Timóteust, hogy tudjon önállósodni, ne emberhez kösse majd ezen túl az életét, ne Páltól várja a megoldásokat, a kérdésekre a válaszokat. Azt mondja: mostantól meg kell állnod a lábodon.

Igen, nagy tanítás ez a hívő embernek, aki csak úgy tud megállni („a paradicsom-keresztyén” — szoktuk mondani), ha megkarózzák, mert különben elhasal a földön. Az a jó, amikor annyira megerősödik valakinek a szára, hogy már nem kell mellé karó. — A paradicsom-keresztyénség az, amikor valaki csak úgy tud működni, élni, ha egy lelkigondozó mellette van, ha ahhoz mindig odamehet, ha minden kérdést azzal megbeszél. — De azt mondja Isten igéje, hogy az ilyen próbáljon meg karó nélkül is megélni. Próbáljon meg az Úr segítségével, mert Ő az, aki soha nem vétetik el tőlük, aki mindig mellettük áll, Ő az, aki nem fog kihullani, Ő az, akinek az elköltözése nem fog beállni. Ezért kapaszkodj csak Őbelé!

Végül nézzük meg ezt a nagyon szép kifejezést, hogy Pál apostol miről beszél itt a saját életére nézve. „Mert én immár megáldoztatom és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”

Az igének üzenete számunkra az, hogy a hívő embernek ki lehet tartani, és a hívő embernek érdemes kitartani. Pál is azt mondja: ő megharcolta ezt a nemes harcot, futását elvégezte... Timóteus lehet, hogy olyan fiatal, hogy sokszor azt mondja: nem fog ez nekem menni. Bele fogok bukni. — Gondoljuk el, hogy egy fiatalember, aki az Efézusi gyülekezet élén van, egy olyan gyülekezet, amelyről tudjuk a Jelenések könyvéből, hogy azért később milyen problémák voltak, de ennek az alapjai, valahogy már ott lehettek az Efézusi gyülekezetben is. És lehet, hogy Timóteus elcsüggedt, hogy fog majd vitézkedni. Azt mondja neki Pál: vigyázz! Ki lehet tartani, Timóteus. Lásd, itt vagyok én is. Én is az Úr Jézus megváltottja voltam, én is kegyelemből éltem és szolgáltam. Én most már a nemes harcot megharcoltam.

A másik, amit mond Pál, az: érdemes kitartani. Mert végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az igaz Bíró, az Úr, ama napon.

Olyan szép, ahogy Pál apostol az ő életének végére néz. Azt mondja: az én elköltözésem ideje beállott. — Szép, amikor a hívő ember így gondolkodik.

Egyszer meglátogattam egy nagyon idős lelkipásztort a kórházban. Más látogattam meg, de szóltak, hogy van itt egy református lelkipásztor a belgyógyászaton (Nyíregyházán). Olyan 86 év körüli lehetett. Amikor próbáltam vele beszélni, ígét mondani, szomorúan csak mindig ennyit mondott: hát, meg kell halni. — Szomorúan jöttem el, de ígét mondhattam neki. Isten tudja, hogy mit végzett el a szívében 60 évi lelkipásztori szolgálat után.

Egy emelettel lejjebb szintén egy református lelkészt látogattam, aki anakidején még a Dunadeltában is volt a hite miatt. Ő is közel állt a véghez, az elmenetelhez. Neki ragyogott az arca, és boldogan beszélt arról, hogy nemso-kára az Úrnál lesz.

Olyan nagy különbség ez. „Az én elköltözésem ideje beállott.” A költözés azt jelenti, hogy tudom, honnan hova megyek. Nem úgy költözünk, hogy ösz-szepakolunk, aztán majd valahova megyünk. Valaki akkor költözik, amikor tudja, hogy hova kell mennie. Jön a fuvarozó, az emberek, és tudják, hogy milyen címre kell menni. Itt a címet nem nekünk kell megadni, itt az Úr mindent rendez. Azt mondja az ige: semmit nem hoztunk a világra, ki sem viszünk semmit. Azt mondja Pál: az én elköltözésem ideje beállott.

Milyen jó ezt elmondani. Ő úgy látja a halált, hogy az nem vég, nem meg-semmisülés, nem reménytelenség, nem káosz, nem a semmibe megyek, hanem elköltözöm. Ő egyébként már hamarabb is vágyott oda, és ment volna hamarabb is.

Pál apostol arról beszél az igében, hogy ő megy, de kétszer is arról beszél, hogy Jézus jön. Nem is az a döntő, hogy ő megy. Azzal kezdi, hogy „aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelekor” — tehát arról beszél, hogy Jézus jön. És elmondja azt a nagy ígét: ama nemes harcot megharcoltam, futásomat el-végeztem, a hitet megtartottam — tehát azt mondja, hogy ez, amit ő harcolt, az nemes harc, de harc. A keresztyén ember életéből Isten nem vette ki a harcot. Nem mondta, hogy az újjászületés után most már tiszta béke, teljes nyugalom, teljes csönd. Nem lesz semmi harc... — ezt többen meg is jegyzik nekem, hogy még most jön a java a harcnak. Valaki meg is mondja, hogy nem gondolta, hogy ilyen nehéz ez a harc.

Mivel biztat az Úr bennünket? Azzal, hogy ebben a harcban Ő nem hagy magunkra, ehhez a harchoz felszerelést ad nekünk, és ebbe a harcba a hívő ember úgy mehet, hogy annak a kimenetele nem kétséges. Mert amikor két csapat harcba megy egymással, akkor nem tudják, ki fog győzni. A hívő ember úgy harcol, hogy tudja, ki fog győzni. Azért, mert egyik énekünk így szól: győz-tes leszek, csak te légy, Uram, velem. (511. dicséret). Azért, mert Jézus győzött. És mi olyan seregbe tartozunk, amelynek a fővezére már győztes lett. Akkor a tag sem lehet vesztes. Ha a fej, Krisztus, győzött, akkor a tag hogy lehetne vesz-tes? Egyszerűen nem lehet vesztes, de nem von ki bennünket a harcból. Azt mondja: ebben a harcban én vagyok a fővezér, „zengje ajkunk, hozzád esdünk győzedelemért”. Ebben a harcban fegyvereket adok neked (Ef 6.). Nem vagy

fegyvertelen. Ezekkel az eszközökkel harcolj, amit én adok neked, és vedd tudomásul: a harc eldőlt. Mert a Golgota keresztyén eldőlt a harc. Attól kezdve a Sátánnak bár van vigyora, szertejár keresvén kit elnyeljen, de „nincs ereje már. Reá ítélet vár, az ige porba dönti” (Luther).

Lehet ijedezni, de tudni kell, hogy nincs fullánkja, mert Krisztus meghódította ama félelmek királyát is, mert megnyitotta sírjának száját. Jézus Krisztus győzött.

Sokan nem értjük ezt: a hitet megtartottam. Én tartom meg a hitet? Valaki azt mondja: a hit tart meg bennünket. Tulajdonképpen mire kell itt gondolni? A hitet megtartottam — arra kell gondoljunk, talán így kellene fordítani inkább: kitartottam a helyes tanítás mellett. Kitartottam amellest, ami az Isten igéjével megegyezik, ami a hitem tárgya. Kitartottam az evangélium, a tiszta ige mellett. Az igével alátámasztott helyes tanítás mellett.

„Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az igaz Bíró, az Úr ama napon, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő dicsőséges megjelenését.” Vagyis azt mondja Pál: ez a győzelem nemcsak az enyém, hanem a tietek is. Mindazoknak, csak azoknak, de azoknak mindegyikőjüknek, akik vágyva várják Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését.

Amikor Pál apostol a haláláról beszél, nem arról beszél, hogy érdemes Krisztusért meghalni, hanem arról beszél Timóteusnak, hogy érdemes Krisztusért élni. Az is igaz, hogy Krisztusért érdemes meghalni, de nem erről beszél, hanem arról, hogy Krisztusért érdemes élni. Ezért élj neki és éljünk vele! Éljünk érte úgy, hogy hirdetjük azt, amit reánk bízott: *az evangéliumot*.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk, magasztalunk és dicsőítünk téged, hogy annyira szeretted a tieidet, akiket drága áron megváltottál, megmentettél, megszenteltél, azokat annyira szeretted, hogy életük minden viharában, nehézségében, küzdelmében, harcában szemmel tartod, minden ügyüket intézed. Még akkor is, amikor úgy gondoljuk, hogy talán nem tudsz valamiről, nem látsz valamit.

Ó, Urunk, köszönjük, hogy kezvedbe vetted a mi nyomorult életünket. Célt, reményt adtál, hitet, igazságot, örök életet, üdvösséget. Nem tudjuk felsorolni sem, olyan gazdag ajándékaid vannak a számunkra.

Engedd, hogy még ige nélkül is rólad tudjunk bizonyosságot tenni örömmel, mosolyunkkal, békességünkkel, nyugalomunkkal, hogy aki megkérdezi tőlünk, honnan van ez a nyugalomunk, ez az örömünk, azoknak tudjuk mondani az igét.

Kérünk, Urunk, az ige hirdetőkért is ezen a mai estén, akik evangélikáció, bibliaórákon hirdetik, könyörülj meg, hogy hangozzék, ne szóljon hiába.

Kérünk, áldd meg az esténket, éjszakánkat, és engedd, hogy holnap is tudjuk végezni azt a feladatot, amit te bízol ránk. Legyen tied a dicsőség, a hála, a köszönet mindenért.

Ámen.

Énekeljük a 680. éneket.

680

Szent, győzedelmes élet

(812)

[?]

Rettingsjubiläum, 1906

Vargha Gyuláné (1863-1947)

Szent, győ - ze - del - mes é - let, mely - ből e - rő fa - kad,
De hogy le - hetsz te győz - tes, kit bűn tart fog - lya - úl?

Ez lé - gyen osz - tály - ré - szed e föl - dön már a - lant.
Ha té - ged is le - győz - het a győ - ze - del - mes Úr.

A bűnt az Úr le - győz - te, min - dent el - vé - ge - zett,
Csak ösz - sze - tör - ni en - gedd ke - vély, bű - nös szi - ved,

A harc már el van dől - ve, győz - tes lett a ke - reszt.
Az Úr ke - reszt - jét fel - vedd: s a győ - ze - lem ti - ed.

3. Ha szíved dalra gerjed, dicső egy dal lesz ez,
Mely von sok bűnös lelket az Úr keresztjéhez,
Amelynek zengzetétől az ellen megriad,
Mert abból ég felé tör győzedelmes öntudat.

4. A harc hevesebb egyre, közelg a nagy Király,
Ó, boldog, kit fegyverbe', ébren s talpon talál.
Légy kész elébe menni, álljad meg jól helyed,
Nem árthat annak semmi, akit az Úr szeret.